

„Стига!“, вододелът, маркерът на антитезната фигура, разполовява творбата до степен на сериозен сблъсък на разни опозиции. Романтична визия – реалност:

– измислицата, животът клише, псевдодрамата, заблудата срещу

– драмата на „сивия живот“, изпитаната действителност, реалистичния миоглед.

Сериозният сблъсък стига до показна пълна несъвместимост в ценностните модели дори и само в един (типичен за опозицията свое-чуждо) детайл, в който един срещу друг застават

„конника на Крум“

и

„лъва на Метро“.

Сравнете двете съчетания – съставка по съставка, конотация по конотация, лексика и граматика. Ще се убедите колко смислов и стилъв заряд има скрит само в тях и в тяхното успоредяване. И после, подир тях, като след флагмани на една диаграма, да наредим единия и другия свят:

луксозни лимузини
джентълмен
премрежват се (очите)
славей
спокойно
примамлива и мека
Джон и Грета
сладострастна лига

времето барутно
каверни
труд
дим, сажди и машини
борба за хляб
мечти неясни
любовта ни
тясното легло

Както казва самият Вапцаров (чрез друг свой герой):

– Та тук за усукване нема!

Струва ни се излишно да обобщаваме, че стихотворението е поделено на две части:

„Една човешка драма“

и

„Това е драмата“,

като втората нарича първата измама – след пунктуално дискредитиране, обсъждане и осъждане. Посочихме тенденциозния поглед към „белия квадрат“ и внушенията му, да посочим емпирично и как бива реализиран полемичният модел на антитезата.

Моделът на отхвърляне на опорите в ценностите на „измамата“ започва реализирането си със схемата въпрос–отговор (опровержение и заменяща теза):